

obžalované, nýbrž o způsobilosti jejího jednání přivoditi umělý potrat Č-ové. Tuto způsobilost znalci in objecto a in abstracto («všobecně») potvrdili. Jejich slova, že nebylo zjištěno, zda gumová rourka pronikla až do vnitř dělohy, že však je jisto, že propíchnutí blan plodových se nestalo, že nenastalo krváčení a není zjištěn výtok vody, a okolnost, že Č-ové po manipulaci z rodidel netekla krev ani voda a že po operaci necítila bolesti, nevyvracejí tohoto předpokladu, ani se nedotýkají úmyslu, jímž obžalovaná při svých manipulacích dala se vésti, nýbrž jen objasňují, že in concreto nenastal účinek jí zamýšlený. Pro tuto konkrétní nezpůsobilost jednání, přivoditi zamýšlený účinek, jež ležela mimo vůli obžalované, byl též čin její správně posouzen jako pouhý pokus zločinu dle § 144 tr. zák. Pro otázku úmyslu obžalované okolnosti ty, jakož i okolnost, že manipulace stala se ku konci těhotenství, významu nemají, jak patrně z toho, že argumentace, již soud nalézací dospívá k přesvědčení o úmyslu obžalované, odehnati Č-ové plod, nebyla by nikterak dotčena, ani kdyby byl soud nalézací zmíněných okolností blíže se dotkl. Jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní uvažoval tedy nalézací soud vše, co bylo podle stavu věci ke zjištění skutkové podstaty nutno. Neprávem činí se proto rozsudku výtka neúplnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 843.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Bylo-li předmětu potřeby nabyto buď vůbec bezplatně nebo za cenu mimořádně nízkou, nejsou při dalším prodeji pro posouzení přemrštěnosti ceny rozhodny nabývací náklady, nýbrž v zásadě průměrné ceny tržové. Přemrštěnost ceny, požadované za předmět potřeby jeho zlodějem.

(Rozh. ze dne 11. května 1922, Kr II 279/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu u krajského soudu v Olomouci ze dne 24. února 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle § 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nelze sice souhlasiti s názorem stížnosti, že další obchodování předměty potřeby, jichž nabyto bylo krádeží, neb jinou cestou trestnou, nemůže býti předmětem dalšího trestního stíhání pachatelů deliktu majetkového pro překročení předpisů lichevního zákona. Předmět potřeby nepřestává býti jím proto, že byl majiteli odcizen, zákon lichevní, mluvě o předmětech potřeby, nerozlišuje mezi předměty potřeby poctivě a nepoctivě nabytými. Naproti tomu nelze však přisvědčiti stanovisku rozsudku, že okolnost, že obžalovaní nabyli předmětu potřeby, o nějž tuto jde, způsobem, jenž vedl též ku jich stíhání pro podílnictví na krádeži, jest s hlediska předražování dle § 7 lichevního zákona při dalším jich prodeji bezvýznamnou. Právě toto ve své všeobecnosti nesprávné stano-

visko vedlo v tomto případě k tomu, že soud i v otázce viny dle § 7 lichevního zákona dospěl ku nesprávnému výsledku, jak mu zmateční stížnost z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. právem vytýká. Rozsudek vzal totiž za podklad svého výroku o zřejmé přemrštěnosti ceny, požadované obžalovanými při dalším prodeji plátna, koupí od zlodějů na sebe převedeného, výhradně rozpjetí mezi touto cenou a cenou, za niž obžalovaní plátna od zlodějů nabyli. Jelikož pak rozpjetí toto, tvořící zároveň zisk obžalovaných, bylo ovšem velmi značné, uznal též požadovanou cenu za cenu zřejmě přemrštěnou. Než i když ovšem za okolností normálních výše ceny nabývací tvoří způsobilé měřítko pro přiměřenost ceny prodejší, není tomu tak tenkrát, kdy zboží nabyto bylo trestným činem. Zde o ceně nákupní v obchodním smyslu nemůže vůbec býti řeči, jelikož pro její výši směrodatnými nebyly náklady výrobní neb poměry trhové. Právem poukazuje stížnost na to, že by dle zásady, v rozsudku vyslovené, musil býti stihán pro předražování každý zloděj, jenž by předměty bez jakýchkoli nákladů nabyté vůbec hleděl zpeněžit. Podobně má se však věc s nabytím předmětů trestným nákupem od zloděje; ani zde nebývá peníz, placený zloději, v žádném poměru ku vnitřní ceně předmětu. Proto pochybeným jest stanovisko lichevního soudu, jenž uznal obžalované vinnými přečinem dle § 7 lichevního zákona, poněvadž rozpjetí mezi tím, co bylo zloději placeno, a tím, co při dalším prodeji bylo utrženo 2000 K přesahovalo. Lichevní zákon v § 7 nečiní brání nepřiměřeného zisku podkladem skutkové podstaty, nýbrž požadování zřejmě přemrštěné ceny. A byť i za normálních okolností přemrštěný zisk činil i prodejší cenu přemrštěnou, není tomu tak tam, kde prodaného předmětu následkem nahodilých okolností nabyto bylo vůbec bezplatně nebo za cenu nepřiměřeně nízkou. Zde nutno vzít za měřítko zřejmé přemrštěnosti požadované ceny nikoli náklady nabývací, jichž po případě vůbec nebylo, nýbrž průměrné ceny trhové, pokud nejsou snad výsledkem obchodní činnosti předražovací neb jinak nezákonné. Rozsudek odsuzující, jenž v tomto případě okolností těch nedbal, jest, jak zmateční stížnost právem vytýká, právně pochybeným.

Čís. 844.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Pokud se může dopustiti řetězového obchodu živnostník.**

(Rozh. ze dne 11. května 1922, Kr II 401/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Novém Jičíně ze dne 2. července 1920, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a pro přečin předražování dle § 7 odstavec první téhož zákona, zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl

v d ů v o d e c h:

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný koupil od kloboučníka P-a 365 nehotových klobouků po 65 Kč a prodal je po několika dnech po